
Кокичета.

Бѣлитѣ кокичета снѣгъ покри.
Зла вихрушка снѣжна, прекърши
крѣхкитѣ стебла.
Смразени и мъртви сж раннитѣ цвѣтя.
Защо ли слънцето погали морната земя?
Надеждитѣ ѝ свѣти — кокичетата бѣли —
жертва сж на снѣжнитѣ вихрушки.

На моето дете.

Не жаля, че моитѣ дни отлитатъ.
Защото съ всѣкий мой день ти растешъ.
Моя животъ се прелива въ тебе.
И нѣма смъртъ.
На заникъ е моето слънце,
а твоя день изгрѣва, пламенѣе изтокъ.
И подъ лжчитѣ на твоео слънце
азъ живѣя, дете!
